

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIAREA POPORULUI”, Bla j, Jud. Târnava-mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei
a doua și a treia oră 4 Lei.

La răspântie

**Intre războiu și pace — Germania vrea războiul, Marile Puteri
pacea — Să vedem, ce se va alege**

Ziua de Sâmbătă, 14 Octombrie, va rămânea neștersă în istoria lumii. În această zi cancelarul Germaniei Hitler a dat de știre celor îndrept că Germania se retrage din Societatea Națiunilor. În aceeaș seară el a vorbit apoi la radio și a spus că va dizolva Reichstagul (Parlamentul german) și va face noi alegeri, ca să dovedească lumii întregi că poporul german este de partea sa. Indată după aceasta reprezentanții Germaniei s'au retras dela Societatea Națiunilor și au părăsit Geneva.

Fapta aceasta a Germaniei a fost ca o bombă, care n'a omorât pe nimenea, dar a băgat în spaimă lumea întreagă. A fost ca un trăsnet din senin, în zi de toamnă târzie, când lumea mai puțin se așteaptă la astfel de sguduituri.

În clipita când se gândea că se va putea ajunge la o înțelegere în privința dezarmării; în clipita când Statele Unite, Anglia, Italia și Franța au făcut un plan de dezarmare, care dădea mari nădejdi că lumea se va putea împăciui; în clipita când la Geneva toată lumea se credea mai aproape decât oricând de pacea lumii, — guvernul dlui Hitler a dat cu piciorul în tot ce s'a zidit dela războiu încoace și a produs o spaimă cum n'a mai fost în lume, dela atentatul dela Seraiievo încoace, când niște tineri sârbi au aprins scânteia războiului.

Înainte cu câteva zile Sir John Simon reprezentantul Anghiei, a spus, în numele reprezentanților tuturor marilor puteri dela Societatea Națiunilor, că „suntem gata să dezarmăm, dacă Germania vrea, punem numai următoarele condițiuni: 1. Ca Germania să nu se reînarmeze; 2. Dezarmarea să se facă în 8 ani, iar în vremea aceasta să înceteze fabricarea de tunuri grele, tancuri, avioane de bombardare, mitraliere și altele; se vor nimici toate armele la fel ale tuturor țărilor; armatele de acum se vor transforma în armate de paza granițelor

și a păstrării liniștei în țări; aviațiile civile ale tuturor popoarelor se vor contopi într'o aviație internațională, iară aviațiile de bombardament ale tuturor țărilor se vor nimici. 3. Germania să desființeze organizațiile militare din țară, tot asemenea și celelalte țări. 4. Toate țările să se învoiască, fără deosebire, la controlul armamentelor, control care se va face de comisiuni speciale, numite de Societatea Națiunilor.

Și reprezentanții Germaniei s'au învoit la toate aceste puncte, afară de al doilea, cu privire la care ei spuneau că dezarmarea să se facă numai decât; mai bine zis, să i-se dea voie și ei să se înarmeze numai decât la fel cu celelalte puteri. La aceasta nu se puteau învoi Marile Puteri, fiindcă se temeau că Germania înarmată va provoca numai decât războiul. Dacă Germania ar fi dorit aievea pacea, ar fi primit și punctul al doilea, că doară cinci mari puteri: Franța, Anglia, America, Italia și Rusia abunăseama că n'ar fi tras-o pe sfoară. Germania însă vrea războiul, ea este pregătită de războiu, are arme și munițiuni, are avioane și tancuri, are mai ales gazuri otrăvitoare, cu cari este în stare să omoare deodată sute de mii de oameni și are foarte mulți oameni fără de lucru și desnădăjduiți în țară, pentru cari războiul este o nădejde de mai bine, pe când pacea înseamnă continuarea foamei și a sărăciei.

Toate popoarele au rămas îngrozite de gestul Germaniei: Elvețienii cei pașnici și Italienii cei cu sânge de miazăzi, Englezii cei nepăsători și Americanii cei pururea incurcați în afaceri, Rușii cei împăcați cu orice și Turcii cei ce cred în ursită. Numai Japonezii cei galbeni la față cari așteaptă clipita când ar putea mai ușor pescui în tulbure ca să-și supună China și o mare parte din Rusia asiatică, zic, numai Japonezii au răsufolat mai ușorați, în nădejdea că, fiind Europa

încurcată într'un mare războiu, ea-și poate face mendrele în țările dela soare-răsare.

Pacea Europei și pacea lumii e astăzi în mâinile marilor puteri: Germania, prin retragerea sa asemenea Japoniei, a dat o lovitură de moarte Societății Națiunilor, care de altfel nici nu merita o soartă mai bună, după isprăvile pe cari le-a făcut, dovedindu-se de atâtea ori neputincioasă. Dacă marile puteri vor ținea una cu cealaltă, dacă ele de fapt vreau și doresc pacea lumii, pacea se va face și criza va trece. Dacă însă ele vor șovăi, dacă va intra între ele dihononia neînțelegerii, dacă una va trage hoiș și cealaltă cea, — cum au făcut și în vremea marelui războiu, până când au văzut că e rău de pielea lor — atunci războiul european e pregătit gata și se așteaptă numai scânteia care să dea foc lumii.

Sosirea pelerinilor români din Italia. Duminică dimineața, în 15 Octombrie, au sosit la Oradea Mare Români plecați înainte cu trei săptămâni la Roma, la pragurile mormintelor apostolice, din prilejul anului sfânt. Toți cei plecați au sosit sănătoși și foarte fericiți de ceea ce au văzut și au simțit în minunata țară a sfinților. Pelerinii noștri au văzut Veneția, Padua, Firenze, Assisi, Roma, Napoli, Genova, Pisa, Torino, Milano, Certosa di Pavia și Postumia. După sosire s'a slujit în catedrala episcopescă din Oradea Mare o liturgie de mulțămintă lui Dumnezeu, pe care a pontificat-o însuși I. P. Sf. Sa Episcopul Valeriu Traian Frențiu. Răspunsurile le-a dat corul profesorului Hubic, acelaș care a cântat și la liturgia românească din biserică sf. Petru dela Roma. După liturgie pelerinii au fost poștiți la masa primitoare a I. P. S. Sale Episcopului. Cu trenurile de Duminică noaptea și Luni pelerinii s'au întors la vetrele lor, din călătoria pe care nu vor uita-o toată viața.

Încă o credință spulberată. Toată lumea susține la noi că comerțul nu-l pot face decât Jidanii. Ei bine, Germanii au spulberat această credință. Ei au dat afară o mulțime de Jidani din țară. Lumea era de credință, că acuma va fi vai și amar de capul Germaniei. Și nu e vai. Gazetele germane arată că comerțul s'a desvoltat în cele din urmă zece luni foarte mult, iară industria este, după cea americană și japoneză cea mai înfloritoare, cu toate că nici un industriaș (meșteșugar) jidan nu este în Germania.

Mari sunt chinurile iadului

Citim în evanghelia Duminicii a șasea după Înălțarea sf. Cruci (dela Luca 8, 27—39), că dracii cei mulți cari intraseră în bărbatul din ținutul Gadarenilor, simțind că Isus voiește să-i scoată afară »*il rugau pe el, să nu le poruncească să meargă în beznă*«, adică în iad.

Ei bine, se poate una ca aceasta? Așa de mari să fie chinurile iadului, încât chiar și dracii se îngrozesc de ele?

Da, ne răspunde biserica, chinurile iadului sunt îngrozitoare. Ceice nu credeți, citiți sf. Scriptură. Sf. Pavel ne încredințează: »*Intricoșat lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului celut viu*« (Evrei 10—31), iară sf. Ioan Gurădeaur, marele dascăl al lumii și ierarh, ne spune că cecece a spus sf. Pavel despre raiu se poate spune și despre iad, și anume: *Cele ce ochiul nu a văzut și urechea nu a auzit și la inima omului n'a pătruns, cari le-a gătit Dumnezeu celor ce-l urăsc pe dânsul* (I. Corinteni 2, 9). La sf. evanghelist Matei ne spune Domnul că »*acolo va fi plâns și scrâșnirea dinților*« (8, 12) că iadul este »*Intunerecul cel dinafară*« ai cărui locuitori sunt *legați de mâni și de picioare* (22, 13), iar la sf. evanghelist Marcu (9, 44), că »*acolo viermele nu moare și focul nu se stingea*«. Unde ne trebuie așadar dovezi mai puternice ca acestea?

Oe chinuri vor suferi deci nenorociții din iad?

Vor pierde, pentru totdeauna, pe Dumnezeu și nici nu-l vor vedea, nici nu-i vor simți căldura dragostei, ci numai pedeapsa. Și să știți că aceasta este cea mai groaz-

nică dintre toate pedepsele. Pentru că ținta omului tocmai vederea tață la față a Domnului este. Inchipuiți-vă un călător care o ia pe jos, ani de zile, ca să vadă Ierusalimul, și pe urmă, când sosește în Palestina, i-se întâmplă o nenorocire care-l împiedică să vadă Ierusalimul. Ce ciudă-i va fi! Ce grozav va suferi! Ce se va tângu! D'apoi încă omul care, la sfârșitul vieții sale, va vedea cu ochii că cele spuse de noi preoții nu numai că nu sunt povești, ci că mâna lui Dumnezeu îl împinge spre iad?

Osândiții la iad nu vor putea sta nici o clipă cu sfinții din ceruri, ci vor trebui să dea mâna cu aceia cari se roagă, în evanghelia de astăzi, să nu le poruncească Isus să meargă în beznă. Cu ei vor fi împreună nu un an, nici doi, nici o mie, nici un milion, nici un miliard, ci mii și milioane de miliarde de ani, adică o veșnicie întreagă.

Prietenii diavolului vor sta apoi în foc, cum stau peștii în apă după, mărturisirea sf. Alfonso. Focul din iad însă nu este ca focul din lumea aceasta, pentru că focul pământesc nimiceste membrele trupului omenesc, cel din iad însă nu, ci acesta încă păstrează membrele trupului omenesc, cum păstrează sarea carnea. Focul nostru luminează, cel din iad întunecă. Focul nostru încălzește, cel din iad încă răcește, de aceea nu este acolo nici un strop de dragoste nici față de Dumnezeu, nici față de aproapele. Și totuși are ceva comun focul din iad cu cel de pe pământ și anume, că chinuște.

Pe lângă suferințele trupesti mai sunt acolo și de cele sufletești. Conștiința nu-i lasă nici o clipă să doarmă, ci ei în continuu vor simți muștrările grozave ale conștiinței, mai ales văzând, cât de fericiți sunt sfinții. Iuda a crezut că scapă de chinurile conștiinței prin spânzurare, cei din iad bine știu că acolo nu te poți sinucide, ci că trebuie să suferi, ori vrei, ori nu vrei.

Mai este apoi un lucru, care totuși le mai dă păcătoșilor și puțină mângâiere, și anume că nu vor suferi cu toții la fel.

Altfel vor suferi hoții cei mici și altfel cei mari, altfel curvarii, altfel ucigașii și iarăși altfel sinucigașii. De aceea și spune Domnul, la apocalipsul sf. Evanghelist Ioan: »*Pe cât s'a mărit pe sine și a fost întru desfătări, atâta chin și plângere să-i dați*« (18, 7).

Ve-ți zice poate careva, cum se poate uni această răzbunare grozavă cu dragostea cea mare a lui Dumnezeu?

Dacă în Dumnezeu n'ar fi decât milă, îndurare, dreptate și iubire de oameni, păcătoșii ar scăpa poate nepedepsiți. Dar tocmai fiindcă în Dumnezeu este dragoste, și mai ales dragoste, și încă dragoste vătămată, tocmai de aceea este iad.

Ori, nu știți și nu vedeți și aici pe pământ, că nu este nimic mai dulce decât dragostea, dar când această dragoste este vătămată, nu există nimic mai plin de răzbunare și mai îngrozitor decât această dragoste vătămată. Inchipuiți-vă un fecior sau o fată înșelată în marea ei dragoste! Oe nu e în stare să facă în starea aceasta? »*Te urăsc îngrozitor, tocmai fiindcă te-am iubit prea mult*« va zice ea ori el, și-i va arunca vitriolul în față sau glonte în inimă sau cuțitul în grumazi.

Cam așa vi-l inchipuiți și pe Dumnezeu. Ne-a iubit, cu o dragoste să-i zicem chiar pătimasă, cum își iubește mireasa cinstită logodnicul. Atât de mult ne-a iubit, încât și pe unul născut fiul său l-a dat. Când vede însă că noi, îi răsplătim binele cu rău, că noi în loc să ne facem mai buni ne facem tot mai răi, că în loc să-l iubim îl urâm asemenea bolșevicilor, — se mânia cu o dreaptă mânie și ne aruncă acolo, unde nici stăpânii lui nu se simțesc bine și la ei acasă, în iadul cel veșnic, pe a cărui poartă zice-se că sunt scrise, cu litere mari și groase cuvintele: »*Lăsați orice nădejde voi cei ce intrați aici!*«

Iată cum se explică iadul, tocmai prin nemărginita dragoste a lui Dumnezeu, și cum cu tot dreptul s'au putut ruga diavolii ca Isus »*să nu le poruncească să meargă în beznă*«. **Părintele Iuliu**

Foița „UNIRII POPORULUI“

Moșneagul

*Cu mâna streșină la frunte
De-atâtea ori l-am întâlnit;
Mult mai bătrân decât trecutul
Care l-a încăruntit
Ca alb ghețar în vârf de munte...!*

*De-atâtea ori m'a întrebat
Despre părinți. Și-i răspundeam.
Dar, m'a uitat
De-atâtea ori....*

*Din zori,
Pe cărarușă dinspre sat,
Puteai să-l vezi mergând la pas...
Și ajungea din nou acasă,
Târziu, către 'nserat.*

*Și-așa trecea
Din zi în zi, încet, uitat, moșneagul,
Mai gârbovit decât totagul
De care se proptea...!*

Valeriu Câmpianu

Doamna Raveca și domnul Trifon la oraș

de Nicolae Lupu

Toată lumea se uită după modă. La orașe vezi azi pe doamne cu rochii scurte, tăiate rotund pe deasupra genunchilor și pe cap cu o căciuliță ca un euib de cioară; iar peste o lună le vezi cu niște rochii lungi și cu colțuri lungi până jos, cu căciulița pusă într-o parte pe urechea stângă, de mai-mai să-i cadă când mișcă cu capul, ea Piștea Olarul când iese din fâgădu.

Raveca lui Trifon le urmărea de aproape pe doamnele din satul ei, pe notărășița și pe domnișoarele învățătoare, — căci doamna preoteasă era o femeie mai așezată, și nu se îmbrăca schimbându-și portul în fiecare lună, după cum plăcea teatralistelor dela Paris și dela București, cari se vede că n'aveau alt lucru, decât să se gândească mereu, în ce chip ar mai putea să-și facă hainele, ca să nu fie ca alte femei, și pentru că să se uite lumea după ele. — Doamna preoteasă zicea: — Eu nu mai am lipsă să se uite lumea după mine. Am copii și trebuie să mă îngrijesc de creșterea lor. Imbrăce-se teatralistele și comediașele cum se vor îmbrăca, eu umblu în hainele mele, nici prea lungi și nici prea scurte, cu

măceci, și încheiate la gât cum se cade. Pălăria mi-o pun și eu pe cap cum se cade, dar nu într-o ureche ca o spulberată ori ca un „bicaș“ de pe pusta Ungariei.

Raveca nu era doamnă, căci nu învățase decât la școala din sat, dar și acolo cam slab, dar avusese avere dela părinți, cari ar fi vrut să o dea și pe ea la școală, — că aveau cu ce o ținea —, dacă nu le-ar fi spus și preotul și învățătorii că numai de geaba își vor băga banii în ea cu școala, căci nu va putea face nici o ispravă, fiind tare bătucită la cap. O ținură deci acasă și o măritară cu Trifon, care încă avea avere frumoasă; dar tot așa de bătucit la cap era și el ca și nevastă-sa. Fuduli însă erau amândoi, de nici că le mai găseai pereche în întreg județul, ba poate chiar în întreaga țară. Le plăcea să facă ca domnii, numai cât nu prea știau, dar făceau și ei ea măimutele.

Trifon avea slugă iar Raveca avea slujnică. Aceștia le porunciră să le zică „domnul și doamna“ căci zicea Raveca cătră Trifon: Cu cât e mai bun un slujbaş dela „talifon“ ori o slujbaşe dela poștă decât noi? Și apoi aceluia li-se zice domn și domnișoară, pentru ce nu ne-ar putea zice și nouă domn și doamnă, că doară pivnița noastră e plină cu vin, hâmbarul plin de grâu, șoprul de sân; grajdul de vite, cotigarul de găini, cotețul de

Ce mai este nou în politică

La noi

Manevrele regale

Săptămâna trecută am avut mari manevre regale în Oltenia. Două corpuri de armată au stat față în față, ca'n războiu, cu deosebirea că gloanțele cu cari au puscat erau de hârtie. Atașajii militari ai aproape tuturor țărilor, până și al Japoniei, au urmărit de aproape luptele, iar reprezentanții marilor gazete au raportat zilnic despre rezultatele manevrelor. Inșuși Majestatea Sa Regele, căpetenia cea mai înaltă a oștii noastre a ținut să ia parte și să inspecteze toate comandamentele și toate trupele, studiind planurile și executarea acelor.

Din manevrele desfășurate armata noastră s'a ales cu mai multe învățăminte foarte prețioase. Astfel de pildă, între altele, a observat că dacă în 1916 se rupeau toate podurile de peste Olt, armata germană nu ar fi putut ajunge atât de repede la București și apoi spre Moldova.

Inșuși Majestatea Sa a fost cât se poate de mulțumit cu tot ceea ce a văzut și a spus că are toată siguranța că armata noastră nu numai că nu ne-ar da de rușine într'un viitor războiu, ci ne-ar face numai cinste. Neamul numai bucura se poate de aceste declarații, mai ales în vremurile turburi de astăzi.

Atacurile comitagliilor bulgari

nu mai încetează. Ei au atacat, și încă în aceeași vreme, atât România cât Jugoslavia, tocmai atunci când dl Titulescu pleca să se întâlnească și să vorbească cu ministrul de ex-

terne al Bulgariei, în Sofia, despre pacea care trebuia să stăpânească între aceste două popoare.

Luna trecută 25 de comitagii bulgari, înarmați cu granate de mână și cu puști, au atacat casa macedo-românului Periu Dughiaru, și au omorât doi oameni, iară pe mai mulți i-au rănit. În aceeași vreme alți comitagii au împușcat o jumătate oră asupra satului Osorova din Jugoslavia. La graniță au lăsat un sac de spate, pe care ridicându-l un grănicer sârb, a fost omorât.

Guvernul român a protestat foarte energetic la Sofia împotriva acestor atacuri, iară locuitorii din Dobrogea au cerut să aibă voie a purta și ei arme, ca, în caz de nevoie, să se poată apăra.

Călătoriile dlui Titulescu

De o vreme încoace ministrul nostru de externe, dl Nicolae Titulescu, e în călătorii continue. Mai întâi a fost la Varșovia, capitala Poloniei, unde a fost primit cât se poate de bine. Ceea ce a dat mult de scris ziarelor din întreaga lume, este faptul că dl Titulescu a vizitat acolo și pe ministrul bolșevic la Varșovia, pe dl Ovsiejenco, iscăllind înțelegerea făcută la Roma între România și Rusia Sovietică, înțelegere în care aceste două țări se obligă că nu se vor ataca și vor încunajura orice prilej care ar duce la războiu între aceste două țări. Bine înțeles că dl Titulescu nu a întrelăsat să întărească nici legăturile de bună prietenie dintre România și Polonia.

Din Varșovia dl Titulescu a trecut, peste Budapesta, la Sofia, capitala Bulgariei, unde a sosit în 12 Octombrie, la amiază. A fost primit cât se poate de bine. Gara și întreg orașul a fost împodobit cu steaguri de ale a-

mânduor națiunilor și cu flori. Regele Bulgariei M. Sa Boris l-a primit în audiență și a dat un prânz în cinstea D. Sale. Pe urmă cel doi miniștrii de externe s'au consfățuit mai multe ore de-a rândul. Că ce vor fi vorbit împreună, nu putem ști, atâta însă se vede că în curând

Regele Carol se va întâlni cu Regele Boris,

și anume în ziua de 29 Octombrie pe iahtul (naia, corabia) regal, care va merge dela Giurgiu la Zimnicea, astfel încât întrevederea va dura trei ore. Înainte de a se întâmpla însă această întrevedere, dl Titulescu se va întâlni cu ministrul de externe al Jugoslaviei, dl Jettici și la această întrevedere va lua parte și primul ministru al Bulgariei. Până atunci dl Titulescu sosește la Istanbul (Constantinopol) și de acolo, Ankara, capitala Turciei, unde va iscăll cu ministrul de externe al Turciei un pact de neagresiune, adică un contract că aceste două țări nu se vor ataca împreună. Dela Ankara dl Titulescu va pleca la Belgradul Sârbiei, ca să se întâlnească cu dl Jettici.

32 avioane polone la București

Vineri au sosit 32 avioane poloneze la București, sub conducerea dlui colonel Raiski, șeful aeronauticii militare polone, ca să redea vizita pe care Alteța Sa Regală Principele Nicolae și dl Irimescu, au făcut-o astă vară în Polonia. Și această vizită arată că prietenia dintre Polonia și România este cât se poate de bună.

În alte țări

Pregătire de război între Japonia și Rusia

Pe vremuri Rusia a făcut o cale ferată foarte lungă, care duce din Rusia Europeană, peste Rusia Asiatică, China și Mandjuria până în fața Japoniei.

Japonia dorește să fie singură stăpână în Asia de răsărit, de aceea, văzând slăbiciunea Chinei, a atacat-o cu războiu, a cuprins Mandjuria și a făcut-o atârnată de ea înșuși. În forma aceasta o mare parte din calea ferată transsiberiană a ajuns în mâinile Japoniei. De aici conflicte continue cu Rusia, care văzându-se într'una amenințată, săcălită, călcată pe bătătură și batjocorită, și-a eșit din sărite

porci și podul și coșarele pline de cucuruz. Pentru că n'avem școală și diplome? Dar ce-ți folosește diploma dacă n'ai ce-ți trebuie.

În toamnă vândură mult vin, vre-o două sute de „fierii”, și făcură bani frumoși. Raveca îi băgă lui Trifon în cap că ar fi bine să se îmbrace domnește, că doară acuma așa e „modern”, adică ea ar fi vrut să zică „modern”.

Când era vorba de fudolie, Trifon era pe un plan cu Raveca. Dar totuși el își luă îndrăzneală să mai întrebe: Oare nu ne vor râde oamenii?

— Și apoi ce ne pasă nouă dacă râd? Ia spune-mi tu, când am merge la oraș și am intra în vre-o restaurație n'ar fi bine să-ți zică cel cu șurța albă și cu chindeul pe umăr:

— Pofteste, domnule! — Poftiți, doamnă! — și să-ți dea scaun să șezi pe el; decât să te întrebe numai de după „lădoiul” lui: — Ce vrei, bade? — Pe cine cauți, lele?

Oare unul care vine din America cu bani ori fără bani — are mai mult drept la haine domnești decât noi? Și vezi, ei sunt îmbrăcați „modern”, ca domniile cei mari, și toată lumea le zice „domnul și doamna”.

Hai să ne îmbrăcăm și noi domnește, zică lumea ce va vrea.

Lui Trifon încă îi crescă „ambitul” la vorbele nevestii. Se luară deci amândoi către oraș, cu vre-o 20 de mii de lei în buzunar, și

ajunși acolo, începură a se zgăura prin ferestrele cele mari, ca să vadă cari haine sunt mai frumoasă și mai potrivite pentru ei.

Intrară într'o prăvălie mare, cu niște ferestoaie mari cât porțile, și începură a cerca și unul și altul la haine domnești. În jurul lui Trifon stetea un tinăr șmecher care mereu îi spunea vorbe pe cari el nu le auzise niciodată: Valuri și valuri de stoffe și de haine gata îi punea înainte, și din gură nu tăcea:

— Poftiți, mă rog frumos, „Șeviot” veritabil, „Camgarn”, stoffă engleză, cea mai fină. Numai în săptămâna trecută ne-a sosit dela Londra. Mai avem aici „Cașimir” — mă rog frumos. „Cașă”, cosmanos garantat, stoffă durabilă cea mai bună. Reclamă în toată lumea. Poftiți — mă rog frumos — postav de cel mai fin, „Imitație” ceva mai ieftin, dar tot așa de bun și de durabil ca și celalalt. Rabdă la soare, la umezeală, nu-și pierde culoarea, rămâne pururea ca nou.

Trifon nu pricepea aproape nimic din câte îi spuse tinărul acela, care umbla și se juca cu valurile de stoffă ca și cu niște zdrențe. Le desvălea și le învălea de credeai că pe aia a fost născut, iar din gură nu tăcea ca aseia cari vând în târg douăspreze bucăți de o sută.

Raveca era la altă masă. Acolo era mai greu. În jurul ei stetea o domnișoară care

afise pentru cine sunt stoffele și hainele, căc Raveca îi spuse că pentru ei. Incepu deci a-i îngrămădi și domnișoara stoffe și haine gata înainte, spunându-i o mulțime de nume, de cari ea nici nu știa în ce limbă sunt:

— Poftiți doamnă mă rog, stoffă de vară „Creton” veritabil, „Delin” de cel mai fin și mai durabil; „Grenadin”, „Marchizat”, „Poplin”, cosmanos garantat, marfă streină, ieftină și bună. Poftiți mă rog și stoffe de iarnă: „Flanel”, „Barchet”, culoare garantată, „Distin”, „Catifea”, mai scumpă dar fină, eunoscută în toată lumea. Marfă din Paris, veritabilă — mătasă — mă rog frumos: — „Crep de șin” de cea mai fină și durabilă. Nu se taie, mă rog frumos; mătasă Radio veritabil, marfă italiană cu reclamă în toată lumea...

Raveca tot prindea între degete și una și alta și se înholba la ea ca vițelul la poarta cea nouă; iar domnișoara începu a-i îngrămădi înainte și o mulțime de giolgiuri, și albe și colorate.

— Poftiți, mă rog frumos, pentru albituri: — „Șifon”, „Iusor” de cel mai durabil, „Opal”, „Batist”, „Indian”, „Olandă”, până de în de cea mai bună și mai fină, sosită numai alaltăeri dela Amsterdam. — Poftiți, mă rog frumos —, colorate: — „Zefir”, „Graddl”, „Damasc” veritabil, ieftin și durabil, cu reclamă în toată lumea. Mai avem numai puțin, că trece ca pânea cea

și i-a trimis guvernului japonez o scrisoare aspră, prin care o provoacă să se ostoaie, că dacă nu, Rusia își ia orice răspundere de cele ce se vor putea întâmpla. Japonia, cât ce a primit scrisoarea, a fost foarte bucuroasă, întreg poporul s'a adunat și a strigat din răsuperi: vrem războiul cu Rusia. De altă parte Rusia, văzând primejdia unui război apropiat cu Japonia, a încheiat cu toți vecinii săi așanumite pacte de neagresiune, ca să se știe sigură și apărută cel puțin din spate.

Atârnă dela răspunsul ce-l va da Japonia, dacă războiul între cele două țări va izbucni acum, ori se va amâna pentru viitorul apropiat, că pace între aceste două țări, nu va fi până atunci, până Japonia nu-și va cuceri tot pământul de care crede că are lipsă.

Oaspeți înalți în com. Jebel-Timiș

Excelența Sa Contele Volpi, Secretarul general al partidului fascist din Italia, și fiica sa Principesa Ruspoli, delegați ai Casei Regale Italiene la serbările dela Sinaia, în ziua de 23 Septembrie a. c. ora 9 au sosit în România prin Jimbolia.

Excelența Sa a poposit puțin timp în Timișoara unde și-a exprimat dorința, către dl Prefect al județului, că vrea să viziteze o comună românească.

Dl Prefect al județului a designat în acest scop fruntașa comună Jebel.

Deși destul de târziu, au fost avizate autoritățile comunale, de sosirea înalților oaspeți, totuși primirea a fost destul de reușită.

La ora 4 d. m. Excelența sa, însoțit încă de vre-o 3 oaspeți din Italia și conduși de dl prefect Băran, au sosit în comuna Jebel, unde au fost întâmpinați la marginea comunei

de către dl primar, cu o banderă de 25 călăreți și 10 trăsură pline de oameni.

La locul destinat pentru horă, a fost adunată lumea cealaltă venită să întâmpine înalții oaspeți.

L-au primit printr'o cuvântare de bun sosit părintele ortodox Liviu Surlașiu în limba română și dl părinte al parohiei noastre române-unite Iosif Sfărcociu în limba franceză, răspunzând Excelența Sa în italianește.

După aceea a urmat un mic program, cu hore și călușeri, pentruca să vadă înalții oaspeți frumșetea jocurilor românești. Muzica a fost prestată de fanfara română-unită din Lighed, care a ridicat fastul serbării și căreia comuna Jebel dar și întreg județul îi datorează o profundă recunoștință, întrucât la orice serbare fanfara din Lighed este invitată de prefectură.

Între timp oaspeții au vizitat mai multe fete și băieți costumați în portul bănățesc, au vizitat bisericile, fiind foarte mult impresionați de modul cum acest colț de țară știe a se prezenta, plecând foarte mulțumiți de cele ce au văzut și de modul cum au fost primiți.

Tot timpul cât au stat în mijlocul nostru au discutat despre toate celea cu dl prefect Iosif Sfărcociu, singurul care a putut să se înțeleagă cu dânsii.

Credem că această primire a Excelenței Sale va schimba politica externă a Italiei și în special a D-lui Mussolini, care va fi clarificat de Secretarul D-sale că în Banat sunt români nu unguri.

Și pentru ca să scoatem și din aceasta un adevăr de credință, nu pot ca să nu scriu la gazetă cătu-și de puțin din discursul părintelui Liviu Surlașiu preot ortodox, care între altele spunea că pe noi Români glasul sângelui ne leagă de Italieni, originea latinității noastre, și că țara aceasta este a noastră drept moștenire lăsată de strămoșul Traian din maica Roma.

Atât de mulțumiți am fost noi uniții sufletește, când am auzit din gura unui preot ortodox vorbele de mai sus, care altădată nici nu voia să audă cuvântul Roma. Deci vrând nevrând trebuie să recunoască că poporul ro-

mănesc nu numai ca origine dar și ca credință trebuie să fie una ca „Maica Roma“, și fericit ar fi poporul românesc atunci când ar ajunge la unirea credinței prin largul braț al bisericii dela Roma, care le este deschis tuturor în tot timpul.

Unul din cel de față

Misiuni populare în comuna Cig

Credincioșii comunei Cig din județul Sălaj, a avut fericitul prilej de a primi în mijlocul lor pe păr. Dr. Ioan Bal preot misionar trimisul I. P. S. S. Episcopul Traian Frențiu al Orazii-Mari. Înălțătoarele exerciții spirituale atât de trebuincioase în zilele noastre pline de necazuri au început la 1 Octombrie și au durat până în 8 Octombrie. Timp de 8 zile s'au mărturisit și s'au împărtășit cu sf. Cuminăcătura o mulțime de credincioși. În fiecare seară păr. Paul Vodiș protopop și paroh local a citit sf. Paraclis, la sfârșitul căruia urmau înălțătoarele cuvântări ale părintelui Ioan Bal. Astfel au fost tălmăcite pe înțelesul poporului: cele zece porunci, patimele Mântuitorului Isus Hristos ș. a. rar ne-au fost dat să ascultăm explicarea celor zece porunci în culori așa de vii și cu pilde așa de potrivite. Acest zeloz preot cutreera zilnic casele locuitorilor, dând sfaturi creștinești, cercetând și mângâind pe cei bolnavi ca un adevărat apostol.

Ultima zi a misiunilor a fost o adevărată sărbătoare pentru comună. S'a improvizat un altar în cimitierul bisericii, împodobit frumos cu flori. Fiind o zi frumoasă cu soare cald sa putut oficia serviciul religios sub cerul liber. Au luat parte credincioșii din comunele vecine: credincioșii din comuna Săcășeni în procesiune. Sf. Liturghie a fost celebrată de păr. Paul Vodiș, păr. Ioan Bal și păr. Ioan Filip parohul Săneraiului, singurul preot care a ajutat și la mărturisire. La sfârșitul sf. Liturghii s'a mers în procesiune la cimitier, unde s'a oficiat un parastas pentru cei adormiți în Domnul.

După întoarcerea din cimitieru părintele Ioan Bal și-a ținut ultima cuvântare înălțătoare, care va rămânea mult timp în amintirea aseultătorilor. Apoi păr. Paul Vodiș în

caldă. — Pofțiți doamnă dragă — mă rog frumos. Pofțiți și alegeți. Marfa de ocazie, veritabilă, ieftină și durabilă.

Trifon își alege mai iute. Niște haine sure, țesute par'că în patru ite și cu ochiurele, despre cari băiatul cel șmecher îi spunea mereu că sunt „marfă streină, cea mai bună, cea mai fină, reclamă în toată lumea“...

Imbrăcase haina, iar băiatul îl îmbumba, îl întindea la mâneci, îl netezea pe umeri și pe spate, îl zgâția întorcându-l și pe față și pe dos înaintea unei oglinzoaie, în care Trifon își vedea și „tipicii“, și din gură mereu îi torăia: — Bună — mă rog frumos. — Se potrivește de minune, eroiul minunat, par'că anume pentru dumneavoastră a fost comandat, domnule dragă...

Pantalonii îi prinse numai cu mâinile de câte un crac și îi întinse pe dinaintea pieptului: iar băiatul îi zise: — Bun! — mă rog frumos. — Se potrivește de minune. — Niște cămăși — mă rog frumos, gulere și cravate botoni de cravată, botoni de manșetă... Pofțiți să vă imbrăcați — mă rog frumos?

Trifon mai luă și niște cămăși colorate „Zefir de cel mai fin, cosmanos garantat, marfă streină, sosită numai ieri dela Berlin, reclamă în toată lumea“; apoi băiatul îl duse într'o cușculie de alături, unde îl imbrăca, îi puse guler, îi legă cravata la gât și îl aduse iară înaintea oglinzoaiei celei mari.

Se întorcea Trifon, și pe o parte și pe alta, înaintea oglinzii și băgă de seamă că pantalonii cu „manșete“ nuședeau tocmai bine pe tipicii cu curele și cu potcoave.

Hainele — după toate-toatele, — nu erau chiar așa de scumpe după cum gândise el, mai cu seamă că erau din „stofă streină și garantată“. Hai deci să-și ia și ghete domnești: eăci tipicii îi va mai folosi la plug și pe la alt lueru la hotar.

— Pofțiți, mă rog frumos, — începu băiatul, îngrămădindu-i înainte o mulțime de cutii cu încălșăminte: — Ghete — mă rog frumos, Box de cel mai durabil, Jevroo de cel mai fin, fazon francez, piele de Bagaria galbenă, marfa cea mai bună și mai durabilă. Ciorapi bărbătești, de bumbac, de lână de cea mai fină lână curată — mă rog frumos, — tare și durabilă. Ciorapi de mătășă pentru vară, materia cea mai bună și mai ieftină...

Alese el o pereche de ghete și una de ciorapi. Le încercă și îi erau bune, și rămase cu ele.

Raveca, când îl văzu întâi, începu a râde ca o zmintită, apoi începu a se uita la el de părea că vrea să-l soarbă cu ochii.

— Acum ești chiar ca domni, Trifone! Ca arvoacăii.

— Nu-i așa cocoană? — răspunse și el ca domni.

Îi mai trebuia numai o pălărie, apoi era domn din cap până'n picioare. Tinărul îi puse înainte pălării și tari și moi, și nu înceta a și le lauda: — Borzalino — mă rog frumos. Cea mai fină pălărie. Nu-și pierde forma. Poți să o bați în buzunar. Numai o mie de lei pentru dumneavoastră — mă rog frumos. Pălării mai ieftine. Marfă indigenă. Maróo, Gri, verde. Asta e la modă — mă rog frumos, Verde. Cea mai bună pălărie, și cea mai ieftină. Numai patru sute și cincizeci pentru dumneavoastră. Atâta ne costă pe noi. V'o dăm ca și cadou, pentrucă ați târguit atâta. Minunat. Se potrivește de minune cu hainele. Ultima modă — mă rog frumos.

Trifon luă și pălăria; iar tinărul îi puse și o batistă împăturată în buzunarul stâng dela piept zicându-i: — Așa e modern — mă rog frumos. — Batistă de mătășă. Pentru dumneavoastră numai 50 de lei. Dar hai, o facem eu 48, numai pentru dumneavoastră.

Trifon era domn în rând și se tot strămba în oglindă și pe o parte, și pe alta. Își mai netezea mustața, mai părul, și îi era ciudă că nu era pieptănat. Ceru deci dela „domnișorul“ și un piepten și o oglindă de buzunar. Acela îi dădu bucuros pentru 40 de lei — pentru dumneavoastră —, apoi îi făcu din hainele cu care venise un pachet frumos, îl legă cu „spargă“ tare și îl puse pe colțul mesii.

(Va urma).

cuvinte bine simțite — storeând lacrimi din ochii credincioșilor — aduce mulțuirile sale călduroase păr, Ioan Bal, pentru apostolatul atât de vrednic și de însuflețit, urându-i mulți ani întreg, sănătos și fericit.

Silviu Popoviciu

Să facem și noi așisderea

Un cucernic praot de pe Câmpia Ardealului, unul care se luptă din răzputeri, cu armele credinței, împotriva pocăiților, ea să le zicem tuturor acestor credincioși noui cu acest nume — ne-a adus, înainte cu câteva luni, o carte foarte interesantă, care este mult răspândită pe satele noastre. Cartea însă e scrisă, ca și titlul ei, într'o limbă păsărească, pe care n'o înțeleg sătenii noștri: „Scenariul operei foto-drama Creațiunii, istoria a 49.000 de ani în chipuri. Asociația Studenților în Biblie, Cluj 1924”.

Cartea e tipărită frumos, pe hârtie scumpă, având pe paginile din stânga câte un singur chip, iară pe cele din dreapta câte trei sau numai unul mare, cu totul aproape 400 chipuri.

În această carte e povestită, într'o limbă neromânească și greoaie, istoria Vechiului și Noului Testament, și istoria bisericii încheiate toate acestea bine înțeles după credința lor.

Oricât e de neînțeleasă însă această carte, Asociația Studenților în Biblie, un fel de pocăiți și ei, o răspândesc eu o însuflețire fără măsură, jertfindu-și, pentru credința lor, vreme scumpă, bani, liniște și sănătate.

Pentru ce n'am putea face și noi așisderea? Pentru ce n'am putea jertfi și noi ceva pentru biserica noastră? Pentru ce nu i-am putea răspândi gazetele și cărțile? Pentru ce n'am putea lua și noi pildă dela acești noui credincioși, cari, oricât ar fi ei de ră-tăciți, în privința aceasta, a răspândirii tiparului, ne pot sluji nu numai de pildă ei și de îndemn.

Ce e cu inflația

De vreo doi ani încoace partidul dlui doctor Lupu îi proteste pe oameni de cap eu așanumita inflație. Lupiștii făgăduiesc că dacă vor veni la putere, vor face bani până-îlumea, așa că nime nu se va putea plânge, că n'are bani. Ce folos însă, că dacă sunt bani mulți, n'au preț. Și astfel tot acolo ești. Germania a făcut prostia aceasta, tot asemenea și Ungaria, dar încă și acuma se vaieță pe urma ei. Anglia și America au schimbat numai acoperirea banilor lor. În loc să aibă adecă acoperire de aur, ei au spus că li-e destulă

acoperirea cu argint. Ce s'a întâmplat? Banii lor au scăzut, atât lira sterlină, cât și dolarul, iară acuma vreau să se întoarcă din nou la acoperirea aur. Amândouă aceste țări au făcut inflație, nu mare ci mică, și s'au păcălit.

Știrile mai noui sosite din America ne spun, că tot mai mulți americani sunt acuma împotriva inflației. Ba, cel mai nou congres al confederației americane a muncii a declarat în mod categoric că este împotriva oricărei inflații.

Ministrul președinte francez Daladier a declarat zilele trecute, că este hotărât împotriva inflației, spunând că trebuie cruțat, și nimic altceva.

Ministrul de finanțe al Belgiei a declarat, la 13 Octomvrie, următoarele: „Nu e, și nu poate fi vorba de o devalorizare a francului nostru. O astfel de măsură n'ar putea fi prin nimic îndreptățită. Nu știu dacă sunt belgieni, cari s'ar gândi serios la așa ceva. Ceeace știu e că devalorizarea ar fi o nebunie”.

Tot cam de aceeaș părere fiind și guvernul român, care a și dat o declarație în acest înțeles, putem spune că e ca sigur că nu vom avea inflație.

Ce trebuie să știm despre culesul viilor

Anul acesta, în urma vremei ploioase, strugurii nu s'au copt. Ei nu conțin zahăr aproape de loc și prin urmare nu sunt buni nici pentru vin, nici pentru oțet și nici pentru vinars sau rachiu. Un vin care are mai puțin de 7% (la sută) alcool, nu este bun, nu se ține și nu se poate bea. Ca să aibă însă vinul 70% alcool, trebuie să aibă și mustul cel puțin 140% zahăr.

Trebuie știut și aceea, că zahărul se adună în struguri mai ales în cele din urmă zile ale toamnei și că zahărul se formează atâta vreme cât mai are vița frunze verzi.

Ce trebuie să facem așadar?

Fiindcă frunzele vițelor încă n'au căzut aproape nicăiri, să nu culegem strugurii atâta vreme cât sunt încă pe vițe frunze verzi. Numai după ce au căzut frunzele și vine iarna cu pași repezi, să ne apucăm de culesul strugurilor, și, în cazul acesta, vom avea și vin, și oțet și rachiu sau vinars.

Celce ne ascultă, ne va fi, în sufletul său mulțumitor. Celce nu ne ascultă, va păți-o și-și va ținea vinul, pentru că nici vinde nici bea nu-l va putea, și nici oțet nu va putea face din el, nici vinars, pentru că toate acestea numai dacă au strugurii conținut de zahăr se pot face.

Cum se cară aurul

Căruțul ce se vede aici este un căruț care duce o greutate foarte plăcută, și anume aur. Lăzile de pe căruț sunt pline cu aur, aur curat, pe care Anglia l-a transportat de curând, pe vaporul »Majestic« în America. Greutatea aurului trimis a fost de 2 milioane 400 mii kilograme. Celce trag și cei ce împing căruțul sunt trei înalți funcționari ai Băncii Naționale Engleze.

Trăiască Regele!

Luni, 16 Octomvrie, a împlinit *Maiestatea Sa Regele Carol II. 40 ani de viață* Cu acest prilej întreagă țara, în frunte cu întreagă familia domnitoare și cu guvernul, i-au urat, din inimă, ani mulți și fericiți. La Blaj, la catedrală, s'a slujit, la orele 10, o sfântă liturghie, de către păr. Ambrosiu Chețianu, vicarul mitropoliei, înconjurat de canonici, directori de școli și profesori, la care au luat parte elevii școlilor și o parte din autorități. La sfârșitul liturghiei s'a cântat doxologia cea mare și s'au rostit rugăciuni pentru *Maiestatea Sa*. Fie ca multele rugăciuni rostite cu acest prilej să fie ascultate de bunul și atotputernicul Dumnezeu, *Împăratul împăraților și Domnul domnilor, iară Maiestatea Sa să ne conducă, cu bine și cu sănătate, spre bine și tot mai bine.*

Cât a încasat statul din beuturi.

În cursul lunii August administrația monopolului alcoolului a încasat suma de 91 milioane 81 mii 813 Lei, iar în cursul lunii Septemvrie 108 milioane 897 mii 533 Lei. În primele 6 zile ale lui Octomvrie 28 milioane 974 mii 851 Lei. Beuturile-i aduc așadar statului un venit foarte frumos.

Se scufundă un munte.

Un munte de lângă Freilingen (Germania) se scufundă pe zi ce trece. În anul din urmă scufundarea pare tot mai mare, așa că s'a schimbat cu totul împrejurimea. Învățații spun că această scufundare ar fi pricinuită de o apă subpământeană care a ros temelii de var a muntelui.

Cum a volt să se scape de prietenă-sa.

Fotografal unei clinici din Viena nu știa cum să se poată scăpa de prietenă-sa. Și-a câștigat din clinică o sticlă cu bacili de tifos și apoi a îmbrat-o pe prietenă-sa cu pâine, în care a băgat astfel de bacili (pricinuitori de boală.) Urmarea a fost că biata prietenă s'a îmbolnăvit grozav și este acuma între viață și moarte. Când fotografal a aflat că vreau să-l prindă, s'a sinucis.

Dumnezeu nu bate cu băta.

Un țăran din apropiere de Vîlno (Polonia) a dat doc, din răz bunare, hambarului unui vecin al său. Focul s'a întins atât de repede, încât răufăcătorul a fost cuprins de flăcări și a ars de viu.

Omorât de propria sa invenție.

Inginerul german Tiling din Osnabrück (Germania) lucra la o rachetă cu care avea de gând să sboare la înălțimi mari, de zeci de mii de metri. Lucrând la rachetă, deodată s'a produs o explozie și în clipita cealaltă inginerul și secretara sa nu mai erau în viață iar un mecanic a rămas grav rănit.

Gaz cumplit.

Un învățat francez a descoperit un nou fel de gaz, care este îngrozitor de veninos. Gazul atacă mai ales ochii și plămânii. Un câine, căruia i-s'au picurat câteva picături din acest gaz pe piele, a murit în câteva secunde. Închipuiți-vă, ce se va întâmpla într'un războiu, dacă se vor folosi astfel de gaze!

M. Sa Elena a fost operată. Ziarele din Londra, capitala Angliei, susțin că Maiestatea Sa Elena, mama Marelui Voevod Mihai, a fost operată de către doi medici englezi la un braț, fiindcă avuse ceva infecție. Operația a isbutit pe deplin.

Otto de Habsburg a fost la Viena. Ziarele mari ale lumii aduc vestea că Otto de Habsburg, feciorul fostului împărat și rege austro-ungar Carol și al exîmpărătesei Zita, ar fi fost zilele trecute incognito (adecă fără să se fi făcut cunoscut) la Viena, unde ar fi vorbit cu mai mulți politicieni ca să le vină ca împărat al Austriei. Se spune că Ungurii n'ar mai fi bucuroși să vină, pentru că lor nu le-ar plăcea să fie Otto și împărat și rege, ci ori numai împărat al Austriei, ori numai rege al Ungariei.

La cine stau banii țării. Ziarul „Argus” din București susține, într'un articol prim din Nr. 6148 al său, că cei mai mulți bani îi au azi țărani. Ei adecă pun pe fundul lăzii tot ce câștigă și-i țin acolo ca bani albi pentru zile negre. Apoi dovedește acest ziar, pe baza celor susținute, că Banca Națională a României numai bucura se poate de acest fapt, dovedindu-se că țărani au încredere deplină în Banca Națională și în Stat.

Câte datorii întabulate sunt în România. Tot ziarul „Argus” susține că suma datorilor întabulate sunt de 36 miliarde 556 milioane 735 mii 274 Lei. Aceasta o susține pe baza statisticii întocmite de dl. prof. E. C. Decusară, directorul statisticii judiciare.

Ce s'au scumpit în luna Septembrie. Ziarul „Argus” dela București, ziar zilnic al comerțului, industriei și finanței, arată, în Nr. 6149, că în luna Septembrie s'au scumpit pâinea, cartofii, laptele, untul și zahărul. Tot în acel articol arată că alimentele (ale mâncării) sunt de 37 de ori mai scumpe în Septembrie 1933 decât în August 1916, îmbrăcăminte de 40 de ori, celelalte toate de 28 ori. Intreagă viața a fost în Septembrie 1933 de 35 de ori mai scumpă decât în August 1916 adecă înainte de izbucnirea războiului.

Ajutorarea cu porumb a populației din regiunile muntoase. Fiindcă în regiunile muntoase porumbul sau cucuruzul nu s'a făcut aproape de loc, dl Voicu Nițescu, ministrul agriculturii, a primit din coașa țării un ajutor de 10 milioane Lei, din care se va cumpăra cucuruz pentru locuitorii din țările muntoase ale țării, mai ales pentru țara Moților și pentru Maramureș.

Cum stăm cu datorile de război. Aproape toate țările sunt pline de datorii de pe vremea războiului. Aproape toate țările îi sunt datoare Americii. Cele mai multe țări au declarat că nu mai pot plăti aceste datorii. America însă până acuma nici să auză n'a voit de așa ceva. Acuma în sfârșit guvernul american, se spune, că s'ar învoi să se reducă datorile de război cu 50%. Dacă aceasta s'ar și face, am sufla îndată mai ușorați.

Ungaria de azi e în granițele ei firești. O revistă americană publică un studiu al scriitorului ungar Jászai Oscar, cu privire la corespondența dintre Kossuth Lajos, conducătorul Ungurilor din 1848, și contele Teleki. Interesant e că harta pe care o face profesorul Jászai Oscar, după părerea lui Kossuth asupra teritoriilor cuvenite Ungariei, e aproape aceeași cu harta Ungariei făcută la pacea dela Trianon. Așadară nici însuși Kossuth, cel mai mare ungar, despre care cântă și astăzi încă Ungurii, ca despre cel mai mare om al lor,

n'a cerut mai mare teritoriu pentru Ungaria decât i-a dat pacea dela Trianon, adecă teritoriul pe care locuiesc de fapt astăzi Ungurii.

O mare afacere de spionaj în Franța. Lumea e în fierbere, războiul dintre Japonia și Rusia pare a fi ca declarat. Că pe urma lui ce o să se mai întâmple, Dumnezeu știe. De aceea spionii se interesează de întăriturile, armele și armatele țării vecine. Spionul german Weber, voind să aducă foloase cât mai mari patriei sale Germania, a pus cumva, abunăseamă cu bani grei, mâna pe planurile unei întărituri franceze și pe o nouă mitralieră franceză. Poliția franceză a arestat mai multe persoane cari au recunoscut că i-au ajutat spionului Weber, care era funcționar la tribunalul din Sarrebrueck. — Noi câți funcționari maghiari, germani, bulgari și ruși n'avem, dintre cari foarte mulți nu numai că ne sunt dușmani, ci ne chiar spionează.

În sfârșit începem a ne mai cuminți și noi. Până acuma țara noastră importa mai mult decât exporta. Și importa mai ales lucruri de lux, ca ruși de buze, pudră, parfumuri, mățasuri, vopseli de față, stofe elegante, blănuri scumpe și alte lucruri, de cari nu au lipsă decât cei cu buzunare pline. Abia de câteva luni începem să importăm. De pildă în luna August a acestui an am importat preț de 724.941.000 Lei și am exportat preț de 1 miliard 186 milioane 517 mii Lei, așa că am exportat preț de 461 milioane 570 mii Lei mai mult decât am importat. Ce bine ar fi, dacă am începe a ne mai cuminți și noi!

A murit cel mai bogat om al lumii. Nu de mult a închis ochii pentru vecie cel mai bogat om al lumii, Sib Basil Zacharov. El era de origine grec și nici el însuși nu știa câți bani are. S'a îmbogățit în cursul războiului, liferând (vânzând) arme, atât dușmanilor, cât și prietenilor. În vremea din urmă el nu se mai putea ținea pe picioare, așa că aproape trei ani a fost tras cu o cărucioară. La sfârșitul vieții îi era greață de bani. Dacă-l întreba cineva de bani, el răspundea: „La ce să mai câștig bani? Ce să fac cu ei?”

O bombă omoară doi copii. Trei copii din comuna Bacani de lângă Bârlad au găsit pe câmp o bombă, cu care au început să se joace. Bomba a făcut explozie, omorînd pe doi dintre copii. Al treilea copil încă a fost rănit rău. Cu bombele găsite pe câmp nu e bine să se joace nimeni.

Un jubileu frumos. Păr. Dr. Anton Gabor, redactorul „Presei Bune” din Iași, a revistei „Lumina Creștină” și a gazetei „Dacia Creștină”, care s'a îngrijit de atâtea cărțile frumoase, a implinit, la 12 Septembrie, 25 ani de preoție. Cu acest prilej Sf. Sa a slujit o sfântă liturghie solemnă în catedrala din Iași, iară Duminică în 17 Septembrie a fost sărbătorit de credincioșii catolici din Iași. — Îi dorim și noi, din toată inima, ani mulți și sănătoși, ca să poată munci cât mai mult încă în ogrorul înțelenit al presei catolice.

Cum urăsc bolșevicii pe Dumnezeu. Nenorocii de Ruși au ajuns să nu-și mai poată crește copiii în frica lui Dumnezeu. Bolșevicii mai ales asupra copiilor se năpustesc și fac tot ce le stă în putință ca să-l strice și să omoare în ei credința în Dumnezeu. Cel mai nou mijloc de propagandă potrivnică lui Dumnezeu este următoarea: Toți copiii până ia 14 ani primesc dela primărie câte o bucată de ciocolată. Această bonboană e învăluită în câte un chip, sub care e scris câte ceva. De pildă: Domnul nostru Isus Hristos răstignit pe cruce. De desupt inscripția: „așa i-a trebuit, a fost un șarlatan”. Altă: Un sfânt căruia un bolșevic îi dă cu piciorul în partea dindărăt. Inscripția: „Nici nu e vrednic de altceva”. Altă: Un preot cu o sticlă de țuică în mână și cu inscripția: „Numai de asta e bun. Dumnezeu nu i-a ascultat ruga”. Oricine-și poate închipui, ce grozăvie e aceasta și că ce se va alege din copiii crescuți de mici astfel.

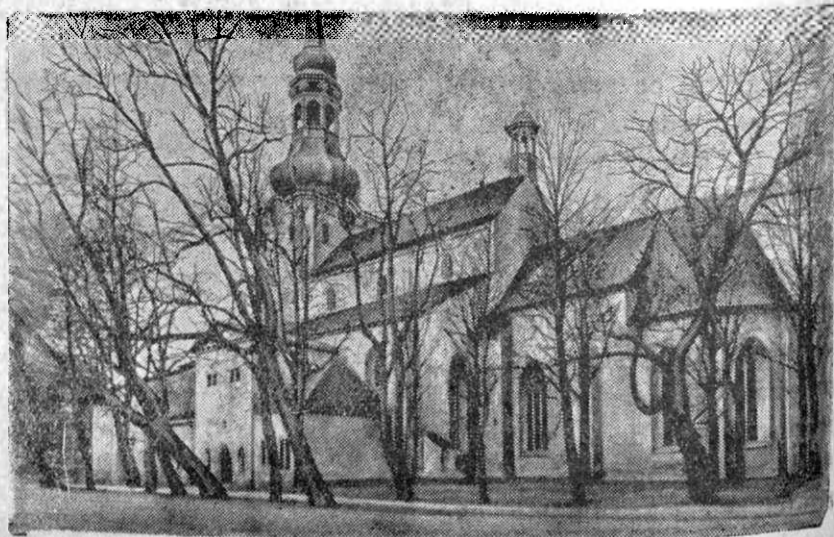
Cum a murit Lenin. Lenin, fostul conducător al bolșevicilor ruși, celce a trimis pe lumea cealaltă cam 2 milioane de oameni a murit foarte nefericit, după cum descrie scriitorul englez Percival Philips. Mentea i-s'a întunecat rând pe rând. Aproape un an a luptat, cu toate mijloacele, împotriva boalei acesteia, însă n'a isbutit. În ziua din urmă a vieții, el se târa pe podele, asemenea unui șarpe, și dela o mobilă la alta, rugându-se de ele (de mobile) să-l ierte că multe fărădeleși a făcut. — Dumnezeu nu bate cu băta.

Un lup sfășie patru oameni. În săptămâna trecută locuitorii din comunele Chend și Năpadea trearau grâul la arle și ziua în amiază mare un lup a venit peste dânșii și a sfășiat 4 oameni și 11 vite.

Excursie agricolă. Uniunea Camerelor de agricultură dela noi din țară face o mare excursiune — călătorie — prin Italia, cu sco

O biserică mult discutată

Statul Estonia din partea de miazănoapte a Europei a expropriat la 1926 biserica ce se vede în chipul nostru dela Germanii din Reval, un oraș în partea apuseană a țării. Germanii au părît statul, la tribunal. De atunci și până acum se tot trage acest proces, care s'a terminat de curând cu o sentință care n'a fost pe placul Germanilor, și anume hotărând că această biserică este estonă și estonă va rămânea. Sentința i-a desamăgit foarte mult pe Germani, ceace se vede din plângerile pe cari le citim în ziarele lor.

pul de a cerceta cele mai însemnate ținuturi agricole din Italia. La aceasta excursiune, care a început în 17 Octomvrie, iau parte foarte mulți agricultori țărani.

A ars primăria și școala. În comuna Valpești, județul Argeș, notarul Marin Cerșeanu a lăsat lampa aprinsă în casa primăriei. Casa fiind făcută numai din lemn, s'a aprins dela lampă și a ars toată. Dela primărie focul s'a întins și la școală și a ars și aceasta.

Intârzierea semănăturilor de toamnă. Lipsa de ploii a îngreunat mult facerea arăturilor și a semănăturilor de toamnă. Grâul de toamnă nu s'a semănat până acum decât pe întinderi foarte mici, atât din cauza uscăciunii pământului cât și din cauza întârzierii culesului porumbului.

Frânturi din viață

Dragostea de frate

Intr'un sat de pe Mureș, se pripăși odată, nu se știe de pe unde, un biet lemnar. Era amărit și sărman, iar oamenii îl primiră cu milă și înțelegere, mai ales că avea pe lângă sine trei copii, rămași orfani de mamă. Cel mai mare avea 10 ani, iar cel mai mic 4. Omul necăjit, făcuse ce putu, și din munca lui și din ce mai primi dela inimi miloase, își înjgheabă o colibă de lemn, amărită și ea sfrijită, așa cum îi era și sufletul. Dar Dumnezeu adesea încearcă pe cei oropsiți, ca să le vadă țaria credinții și poate... să-i facă desăvârșit vrednici, de răsplata cea mare, care după moarte îi așteaptă pe cei umili.

Intr'o noapte inspăimântătoare, cu vânt năpraznic și fulgere, cari spintecau fără milă negurile, urmate de tunete înfricoșate, un fulger nu mai avu loc în văzduhurile de sus, ci veni în jos, oprindu-se în coperișul dela colibalemnarului. Lemnarul și copiii lui dormeau.

Focul țâșni deodată cu bubuitura drăcească a trăznetului. Lemnarul se trezi buimăcit de cap, sări în sus cutremurat în tot trupul și dete busna afară, cu mințile pierdute. Uitase copiii pradă focului, care incingea casa.

Vecini numeroși, spăimântați și încă somnoroși, se adunară în curând. Ei auziră vaietele copiilor, cari din cauza fricii și a fumului, dibuiau zadarnic după ușă. Cei veniți mai întâi se grăbiră să-i scoată afară.

Copilul cel mare nu se putu depărta însă de colibă, ei rămase ținut în apropiere, privind cu negrăită durere, cum înghit flăcările roșii și albe, căsuța lor, care îi ferea de ploii și în care puteau să doarmă. Deodată cu glas stins îi izbi pieptul: „Taticule... taticule!... Nene... nene...! Copilul cel mic fusese uitat înăuntru, și acum își chema în ajutor taticul și pe nenea, fratele mai mare. Și vocea lui se făcea tot mai slabă, abia răsbînd printre flăcări.

Făr' a se mai gândi la primejdii, „nenea“ fu târît de chemarea frățiorului și se avântă printre flăcări. Dar căud să treacă pragul, o barmă se desprinsese de sus și huruind, se prăbuși peste el. Oamenii din jur înlemniră, văzându-l căzut la pământ. Din mâna dreaptă, rănită și arsă, îi curgea sânge. Dragostea pentru fratele său mai mic îi înzeci însă puterea și curajul. Se smulse de sub barmă dispărut înăuntru, iar peste o clipită îngrozitoare ca o veșnicie, se întoarse în brațe cu frățiorul său, fericit că l-a găsit neatins de foc. Și bucuria scăpării frățiorului, l-a făcut să uite marea nenorocire ce-a dat peste ei.

Nacu

Părerii împărțite

Unii spun, că toată schimbarea petrecută anul acesta în Germania, prin venirea la putere a lui Hitler, ar însemna: înlăturarea bătrânilor dela conducerea Statului și din slujbele publice, și venirea în locul lor, a tinerilor. Adică: un fel de școală tu, să șed eu. Ar fi cam acelaș lucru ce se vede și la noi în România de câțiva ani, la toate partidele politice: se formează grupuri de așa numit tineret, tineretul partidului cutare sau cutare. Pentru ochii lumii se spune, că tinereturile acestea ar avea de gând să dea directive nouă partidelor, dar în adevăr ei s'au săturat [să fie de atâția ani tot elemente de luptă și alergare, iar cei bătrâni să adune smântâna de pe oala puterii. — Mai ales că numărul tinerilor cu școală, rămași fără mijloace de trai, a tot crescut din an în an. — Așa se spune că ar fi la noi, diferitele legiuni și gărzi. Noi numai facem amintire de aceste părerii. Nu credem, că fie în Germania, fie la noi, s'ar putea porni mari mișcări pe tot cuprinsul țării numai din râvna tinerilor de a răsturna pe bătrâni de pe scaune, să șadă ei. Cât privește ajungerea la putere a național-socialiștilor lui Hitler, cei cari dau mare preț pe democrație, adevărat pe voința celor mulți, spun, că încercarea lui Hitler va da bancrut, va cădea, fiindcă a trecut în dictatură, în tiranie, adevărat la voința unui singur om.

În realitate, mișcarea național-socialistă din Germania a fost o mișcare a mulțimii, a maselor, a poporului, dacă voiți, dar după Hitler s'a văzut în scaun, el s'a făcut stăpân singur, și nu mai dă nimic pe voința mulțimii care l-a dus la biruință. — El poruncește, și cetățenii trebuie să-l asculte. Toți socialiștii și toți democrații nu pot înghiți din această pricină pe Hitler. El nu mai dă nimic pe constituție, pe parlament. A desființat toate partidele potrivnice lui. A închis în temnițe pe cei cari nu-s de-o părere cu el. A scos din slujbele publice pe evrei, și pune în locul lor creștini de viță germană. Trimite în surghiun (peste granițe) pe cine nu-i place.

E, deci, o dictatură ca și în Italia, a dlui Mussolini. Dar numai în Italia?

Nu e oare și în Rusia tot o dictatură? Când citim cele săvârșite de Hitler în Germania, ne amintim că tot așa s'au purtat în Rusia Lenin și Trotzky, ci tot așa domnește azi țarul neincoronat Stalin.

Și dictatorii Rusiei au ajuns la putere cu ajutorul mulțimilor, pe cari apoi, după ce au ajuns în scaunul puterii, nu le-au mai întreat cum le-ar plăcea să fie guvernate, ci li-s'au dat porunci, pe cari au trebuit să le îplinească.

Deosebirea e una singură: în Rusia dictatura vrea să dărâme din temelii așezarea veche socială; în Italia și în Germania dictatura are caracter național și vrea să păzească vechea alcătuire socială.

Socialiștii și democrații ar trebui să judece la fel amândouă dictaturile: și cea de stânga din Rusia, și cea de dreapta din Italia și Germania.

Dar ei condamnă numai pe cele din urmă.

Germanii, din partea lor, spun că prin dictatura hitleristă au nimicit comunismul dela ei de-acasă, și au pus piedecă la răspândirea lui în toată lumea.

Părerile sunt împărțite, și unul cu scaun la cap nu-și poate face decât o judecată: că și una și alta sunt încercări trecătoare.

Pentru că coarda nu poate sta întinsă multă vreme, nici la dreapta, nici la stânga, ci plesnește. Și dictaturile de orice fel, întind prea tare coarda.

Dela secțiile „Astrei“.

Dușmanii porumbului

Cea mai mare parte din pământul țării noastre este sămănată cu porumb. Nici nu este plantă mai prețioasă ca și porumbul. Când este porumb destul, nu ne temem de foamete.

Ceeace este prețios însă, nu poate să fie fără de dușmani. Așa și porumbul. Nu este scutit de atacurile dușmanilor. O secetă îndelungată, ori o brumă venită pe neașteptate, poate pricinui mari stricăciuni porumbului. Niciodată însă acestea stricăciuni nu sunt așa de mari ca și acelea pe cari le pot pricinui adevărații dușmani ai porumbului, anume *Viermii*, *Moliile* și *Purecii porumbului*.

Viermii porumbului atacă atât știuleții cât și tuleii porumbului. Mănâncă miezul tuleului și din cauza aceasta porumbul nu mai crește, frunzele se uscă iar știuleții rămân fără grăunțe. Peste iarnă viermii se adăpostesc în tuleii uscați sau în coceni, precum și în cotorii lăsați pe câmp.

Pentru ca viermii aceștia să se prăpădească, tuleii trebuie dați vitelor, iar cotorii de tulei rămași, precum și cotorii de pe câmp trebuie adunați și arși, altfel în anul viitor viermii vor ataca din nou alt porumb.

Nu e bine nici să se acopere casele și coșerele cu tulei, căci în acești tulei se adăpostesc mulți viermi de ai porumbului, cari vor pricinui pagube destul de însemnate.

Moliile atacă grăunțele. Acestea moliile nu sunt mai mari ca și moliile de haine.

Au culoare cafenie. Își pun ouăle între grăunțele de pe știuleți. Din ouă ies viermuleți mici, cari găuresc grăunțele, se vâra în ele și le mănâncă miezul. Grăunțul rămâne găunos. Mălaiul și mămăliga pregătită din porumb atacat de moliile nu sunt bune. Cel care mănâncă astfel de mălai sau mămăligă, se rănește în gât și rana este din ce în ce tot mai dureroasă.

Pentru ca porumbul să nu fie atacat de moliile, trebuie grijit ca ciorile să nu desfoaie pănusele de pe știuleții neculeși, asemenea nici omul să nu desfoaie știuleții tot căutându-i dacă sunt copti sau necopti.

Porumbul lăsat mai mult timp pe câmp în grămezi, încă e atacat cu ușurință de moliile, de aceea nu trebuie ținut pe câmp vreme îndelungată.

Cei mai mari dușmani ai porumbului sunt însă *Purecii de rădăcină ai porumbului*. Aceștia sunt mici ca și căpușele. Au culoare vânătă și trăiesc mai mulți la un loc, în rădăcinile porumbului. Atacă inima celor dintâi rădăcini ale porumbului. Din cauza aceasta porumbul încă tinăr și fraged se prăpădește.

Purecii de rădăcină ai porumbului pot nimici porumbiști întregi și foarte întinse.

În vara anului acestuia au fost observați în porumbiștile din șesul Dunării. Și dacă nu se vor lua toate măsurile de apărare și de nimicire a acestor pureci, în porumbul din anul viitor vor face mari pagube.

Serviciul de apărare a plantelor din Ministerul Agriculturii și Domeniilor, având în vedere pagubele pe care le pot pricinui în anul viitor purecii de rădăcină ai porumbului a și trimis în toate părțile scrisori cu îndrumări de apărare în contra lor. În acestea scrisori se cere ca toate miriștile, cari în anul viitor vor fi sămănate cu porumb, să fie ogorite cât mai neîntârziat, Cel puțin odată pe lună acestea ogoare să fie grăpate cât mai adânc și buruienile să fie scoase și nimicite. Iar în anul viitor nici la un caz să nu se sãmene porumb în pământurile, cari au fost sămănate cu porumb și în anul acesta.

Ion Popu-Câmpeanu

Culegerea și păstrarea porumbului

Din cauza timpului rece din anul acesta, porumbul în celea mai multe părți nu s'a putut coace bine. De aceea oamenii trebuie să fie cu multă grijă, atât la culegerea cât și la păstrarea porumbului.

Culesul porumbului trebuie să se facă numai pe vreme frumoasă. Porumbul cules nu trebuie ținut multă vreme în grămezi pe câmp, căci din cauza timpului nepotrivit ușor se poate strica mucegăindu-se. Afară de aceea când porumbul stă în grămezi pe câmp, cu multă ușurință îl atacă *Molia porumbului*.

Aceasta molie nu e mai mare ca și molia de haine. E de culoare cafenie. Trăiește pe grăunțele de porumb. Își pune ouăle, între grăunțele de pe știuleți. Din ouă ies viermuștii mici, cari se vâra în grăunțe și le găunoșează. Pe urmă se schimbă într'o păpușă mică, din cari va ieși un fluture, adică o nouă molie.

Malaiul și mămăliga pregătite din porumb atăcat de aceasta molie nu sunt prea bune. Cei cari le mănâncă, se rănesc în gât și rănile pricinuesc dureri destul de grele.

În ce privește păstrarea porumbului, mai ales în anul acesta, oamenii trebuie să fie cu mare grijă. Fiindcă nu s'a copt bine. Dacă se păstrează pe podul casei, trebuie răscolit cel puțin odată pe săptămână, ca să nu se mucegăiască. Dacă porumbul e așezat în coșeriu, încă trebuie răscolit cel puțin odată pe lună, altfel se poate mucegai și strica. Știuleții stricați ce se vor găsi în pod ori în coșeriu, când se face răscolirea, trebuie îndepărtați negreșit, căci dela aceștia, ușor se strică și ceialalți.

Mamă la 7 ani. La Delhi în India o feiță mahomedană, care e în vârstă numai de 7 ani, a născut un copil. Atât mama cât și copilul sunt sănătoși

Fată grasă. În America este o fată — o cheamă Alfine Blitch și e de 36 ani — Această fată e foarte grasă. Cântărește 341 kg.

Crucea lui Șerban Cantacuzino la Viena

Capela Moldovenească

Există la Viena o capelă zisă moldovenească și neștiută mai de nici un Român. În ea s'a păstrat 100 ani crucea ridicată de Șerban Cantacuzino în timpul asediului turcesc. În 1785 crucea a dispărut, dar capela se vede și azi în cartierul Tivoli de lângă Schönbrunn strada Arnsburn. Amintirea închinată cetății imperiale trăește și azi, deși sub altă formă, iar cuvintele săpate în zidurile capelei pomenește vecinic trecătorilor pe domnitorul român, etitorul crucii dispărute.

Luaseră parte la împresurarea Vienei, după cum se știe, și Moldo-Valahii cu domnitorii Șerban Cantacuzino al Munteniei și Gheorghe Duca al Moldovei și Ucrainei. În tabăra din pădurea Gatterhölzl, Șerban pusese, mai la urmă, „spre eternă amintire a noastră și a celor noștri“, pe locul unde-și făcea rugăciunea zilnică, o cruce de stejar, având 4,67 m înălțime și o inscripție în latinește și grecește. Ziua de 12 Septemvrie 1683 aducea zdrobirea Turcilor, iar la retragere domnitorul muntean ascunde crucea într'o groapă, trimițând vorba episcopului s'o ia sub ocrotire. Când, peste câteva zile, dă peste ea o fată care aduna lemne, crucea e luată, și după un an, e dusă înapoi și așezată iar pe locul unde fusese găsită.

Pentru a o feri de stricăciunile vremii, Austriicii au ridicat peste ea așa zisa Moldauer Kapelle sau capela moldovenească, care a durat singuratică în pădure până la 1930, când orașul s'a întins și împrejurul ei. Renovată de mai multe ori, a fost inaugurată ultima dată la 21 Decemvrie 1930, de prelatul Inaitzer, actualul cardinal al Vienei. Două plăci de marmură pomenește numele lui Șerban însoțit de o scurtă explicație a evenimentelor.

De amintit mai e că păstrarea capelei se datorește unui comitet compus din consilierul comunal Iosif Müller, consilierul școlar Karl Hilscher, primarul de sector Alois Zanaschka, etc. Ei au împiedecat planul primăriei de a dărâma capela și tot ei s'au îngrijit de renovare și inaugurare, când au invitat și pe reprezentanții României. Cu acel prilej, Legația română le-a făgăduit decorații și o cruce nouă, cesace nu s'a dat. Ar trebui să se țină această făgăduială și n'ar fi rău de s'ar așeza chiar și în România o copie a acestei cruci.

Dacă pentru Austriaci capela amintește, împreună cu capul lui Kara Mustafa și alte trofee, vifornița turcească de cari au scăpat ca prin urechile acului, pentru Români însemnătatea ei nu s'ar putea spune că-i mai mică. Evoacă și ea ca și columna lui Traian clipe și fapte din plămădirea și frământările neamului până la ivirea germenilor unui trai mai bun. Candela de dinăuntru e singura făclie de veghe, pe care o mai aprind Nemții uneori și întru pomeneirea mult-pușinilor Moldo-Valahi, ce-și vor fi lăsat oasele împrăștiate pe câmpiile Euepei dintre Carpați și Viena. Capela moldovenească e azi sub ocrotirea comisiei monumentelor istorice austriace, dar mai ales, s'ar putea spune, sub ocrotirea particulară a populației ploase dimprejur, datorită căreia s'a păstrat și pentru care e mai mult locaș sfânt decât monument istoric. Cât de mișcător e pentru un Român văzând cum trecători se abat la capela lui Șerban, spun o rugăciune, se închină și pleacă, ori câte o fem ie oprindu-se, făcându-și cruce și animând flori la zăbrelele ușii de fier, ori câte o smerită bătrână gustând pacea sufletească printr'un popas la ușa sfântului locaș, ori zărind în-

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

untru iconițe dăruite de dreptcredincioși, cari își vor fi simțit ușurate suferințele după ruga înălțată la altarul moldovenesc, cu inscripția: Aus Dankbarkeit (din recunoștință).

A. E.

Cărți nouă

Ion Clopoșel, secretarul secției socio-economice a Astrei, **Un program de culturalizare a satelor**, conferință la secțiile literare și științifice ale Astrei renumite în 5. Aprilie 1933. Editura Societatea de Măine, Cluj, 1933. Prețul Lei 50, 60 pagini, format 17/12 cm.

Alfons Rodriguez, S. I.: *Calea desăvârșirii creștinești*, tradusă de Păr. Dr. Aloisie Ludovic Tăutu, profesor de teologie în Oradea. Vol. I. Oradea Chiriașii Tipografiei Românești. Prețul 80 Lei.

Un foarte bun gând a avut păr. Tăutu dela Oradea când, cu multă oboseală, a tradus volumul I. din minunata carte a lui Rodriguez. Ce e drept, această carte a fost scrisă mai ales pentru călugări, însă o pot folosi, cu foarte mare folos sufleteș, și preoții, laicii, ba chiar și țărani mai obișnuți cu citirile sufletești. Căci cartea aceasta înaintarea spirituală și desăvârșirea faptelor noastre obișnuite o dorește. Vorbindu-ne despre gândul drept și curat ce trebuie să-l avem în lucrurile noastre, despre unirea dragostei frățești și mai ales despre rugăciune, această carte este cu adevărat o cale a desăvârșirii creștinești și nu putem decât să o recomandăm cu toată căldura cetitorilor noștri. Cartea are 414 pagini, format obișnuit, și prin urmare este din cale afară de ieftină, fiindcă Exelența Sa Înalt-preasfințitul Valeriu Traiaș al Orăzii a plătit însuș cheltuielile tiparului, numai ca să poată fi cât mai ieftină cartea.

Lanuri, revistă literară lunară, sub conducerea unui comitet, Anul I, No. 1, Septemvrie 1933, abonamente: 1 an 60 lei. Redacția și administrația: Mediaș, str. Armurierilor.

Am primit câte 100 lei dela următorii: Pop Vasile, Cozmuță Ioan, Turcu Ioan, Hopârtean Tanase.

Câte 150. Biserica gr.-cat. Galați, Sebastian Pellegrin, Băbuț Dumitru, Dr. Victor Bojor.

Alte sume: Mădăraș Dumitru 40, Nașcu Alexandru 90, Constantin Man Iav 330, Așezământul »Astra« Berthelot 35, Iustin Pop, paroh 334, Ioan Pop Chira 360.

Redactor: IULIU MAIOR.

Celce ține la această gazetă, plătește regulat abonamentul, numerii citiți nu-i aruncă, ci-i dă unui om sărac ca să citească și el, și ne câștigă abonați noi la gazetă.

Iubiți cititori!

Nu uitați să trimiteți prețul abonamentului la foaie!